

פרק נ"ט

אניית קוריינטס, אי הפינגוין, איי שטלנד הדרומיים

"אני חושב שהם זקוקים לעזרה". מוטי ישב בחברת רב החובל, מודאג לגמרי. "למה הם אמרו לי שהם בדרך לכאן, כשהם נמצאים בכיוון שונה לחלוטין?"

"יש לך סיבה לחשוב?" רב החובל צירף לשיחה את הקצין הראשון, הממונה הישיר על הביטחון באנייה. הוא היה בעל סבר פנים רציני וחתום, אף נשרי וגבות עבותות. שערו אפור-לבן, ועיניו חודרות. השניים הסבירו למוטי שיש סיבות רבות לשינוי מסלול ואפילו לניתוק מכשירים, למשל כאשר שופכים שמנים משומשים מהאנייה לים, כך מתחמקים מקנסות. לא בהכרח יש כאן סיפור פלילי מסעיר. קל וחומר אין כל קשר לכך שהנערים נמצאים על האנייה.

מוטי היסס. ליבו אמר לו אחרת. אביו של יאיר, העצור כעת, עלול להיות נסחט בסכומי עתק באיום על חיי בנו וחבריו. האם לא יצטרפו רב החובל והאיש שלו לאלו הסוחטים את אביו של יאיר? מוטי התלבט. בסופו של דבר החליט שהחשש רחוק מדי. רוב האנשים התקינים לא ממהרים לחצות את הגבול בין החוק לפשע.

"יש לי סיבה לחשוב, כן", אמר באיטיות. "אחד הצעירים שם הוא בנו של מיליארדר. אני חושש שהוא נחטף לצורכי כופר". הוא הרגיש בדו"ה ו. גם תומס שאל אותו למה הוא כל כך מודאג. אולי הם רגילים שצעירים עושים שטויות לפעמים, ולא מבינים את פשר דאגתו. עבורם, העובדה שצער עולה על אנייה לא מוכרת ומוסר מידע שגוי, היא נסלחת ומקובלת. צעירים הם נמהרים, פזיזים ולא שקולים. לא בפעם הראשונה חש מוטי גאווה בצעירים שלו. רחוקים ככל שיהיו, עדיין שומרים על כללים, מסגרות, חוקי יושר והגינות.

"אתה לא חושב שנסחפת קצת?" הביטו בו השניים בהשתאות. "אז הצעיר אמר שהוא עומד להיפגש איתך ובעצם נוסע למקום אחר. סו וואט? מה מביא אותך למחשבת שטות כזו? חטיפה?! כופר?! באיזה ספר מתח אתה חי?"

"איזו סיבה הייתה לו לשקר לי?" הם לא יבינו את ההבדל בין צעירים חרדים, רחוקים מעט, אבל שומרי תורה עדיין, לבין כל צעיר אחר ברחבי העולם, הרהר מוטי. טיפשי העשרה שלהם אחרים לגמרי מאלו שלנו'.

"הוא נשמע מבוהל או משהו?" הקשה הקצין, מנסה להבין את הסיטואציה, בלי לדעת שאין לו את הכלים הנחוצים לשם כך.

"לא", הוכרח מוטי להודות. "ממש לא". ג'ונתן נשמע אפילו עליון, די גאה בעצמו.

"אז מה מביא אותך לחשוב על זה?" הוא לא הבין.

מוטי שתק. איך יסביר להם את המנטליות? את סגנון החיים? את ההתנהלות המקובלת?

"אולי הם לא רצו להצטרף לקבוצה שלך, מכל סיבה שלא תהיה, ונוח היה להם להערים עליך". רב החובל דיבר ישיר ובוטה. "בני נוער, אתה יודע".

"הם לא כאלה", ניסה מוטי להסביר. "הם פשוט לא צעירים שיגידו כך כי רצו לחמוק ממני. אם הם אמרו לי שהם בדרך לכאן, הם לא ידאיגו אותי ולא יבואו. אני מכיר אותם".

"גם אני מכיר", אמר רב החובל בסלחנות. "צעירים, הדם שלהם תוסס, מה אתה רוצה".

לבו של מוטי היה כבד. מה הוא רוצה. הוא רוצה לראות את הארבעה הללו בריאים ושלמים. זה פשוט לא יכול להיות אחרת. הלב שלו לא יעמוד בזה. זה מה שהוא רוצה. חיים אולי נגרר, אולי גם ג'ונתן לא

סמל היציבות, אבל זבולון, וגם יאיר – כן. הוא מכיר אותם כבחורים אחראיים, הם לא היו משקרים לו בצורה כזו, ונוסעים למקום אחר בלי לומר לו. זה לא ייתכן.

אולי באמת יש להם סיבה אחרת. אולי אחד המכשירים שם התקלקל בלב ים ולא משדר נתונים נכונים. אולי מישהו שם באנייה שינה מסלול בכוונה או אפילו תעה בדרכו, בלתי הגיוני ככל שזה נשמע. אולי רב החובל של האנייה עליה עלו הארבעה, באמת רוצה לבצע את מה שהציעו רב החובל והקצין הראשון.

האם הוא סתם פרנואיד? מה שלא יהיה, כל עוד הוא בלב האוקיינוס ומעדיף לא לערב עדיין את המשטרה, ידיו כבולות.

*

יוניברס, קצה מצר ברנספילד, דרומית לחצי האי האנטארקטי

הדלת, שנפתחה בבת אחת, בישרה לזבולון שההחלטה להמתין הייתה נכונה. ממקום מחבואו ראה שני טכנאים עטויים סרבלי עבודה בפתח החדר. הם דיברו בשפה שלא הבין, אולי הייתה זו ספרדית.

אחד מהם החזיק את הדלת בעוד השני ניגש אל מדף הקלסרים. זבולון עקב אחרי הרחשים. קלסר נפתח, קליק של עט, רגע של שקט מדיבורים, חריטה על דף. התקלה שהייתי עד לה, הבין זבולון, נרשמת ומתועדת ברישומי האנייה ברגע זה.

השניים סיימו את עניינם ויצאו, סוגרים היטב את הדלת.

זבולון המתין עוד עשר דקות. יצא בזהירות מהחדר ונע במהירות לאורך חדר המכונות, בשטח בו יכול היה לנוע בלי חשש שיתגלה. הוא עלה למפלס העליון, הציץ ימין ושמאל ווידא שהשטח היה ריק לגמרי. כשחש בטוח, עזב את חדר המכונות הרועש ושוטט בסיפון התחתון. עיניו סרקו ללא הרף את השלטים, מתמקדות בסמלילים הבינלאומיים בשל היותו בור גמור בשפה האנגלית. אולי ימצא איזשהו מוצא. הוא מלמל פרקי תהילים שזכר על-פה. ממעמקים קראתיו. מאין יבוא עזרי.

מה אתה מחפש?

איני יודע, השיב לעצמו. פתח הצלה. חבל שייזרק לעברי. סירת הצלה.

הי!... סירת הצלה. מולו ניצב שלט ועליו איור שנראה כמו סירת הצלה. חיצים סומנו מסביב, סמלילים שונים שניסו להסביר איך זה עובד.

זבולון עצר ובחן את האיור מקרוב. לפי כל הסמלים שצוירו על השלט, הבין פחות או יותר: זו מעין סירה מתנפחת, גדולה יחסית ועם אפשרות לציוד במשקל סביר, שישיה עד שמונה אנשים, והעיקר: גג שסוגר אותה היטב ומונע מן הרוח הקפואה לחדור פנימה. אולי זה ייצור מיוחד לאניות שנוסעות אל הקוטב. אולי לא.

רעד חלף בו כשדמיין אותם קופאים בלב הים בלי שום אפשרות להגיע אל החוף, טובעים כתוצאה מחור בסירה או גוועים למוות בצמא וברעב, אבל הוא דחק את המחשבות הללו ממוחו. אל לו לייאש את עצמו לפני שהתחילו.

הסירה הזו היא הדבר היחיד שיכול לבוא בחשבון. יתלוש את חוברת ההוראות ממקומה, יבקש מג'ונתן לתרגם בפרוטרוט ויפרוש בפני חבריו את תוכניתו.

במוחו כבר ערך ויכוח סוער עם יאיר בנוגע להכרחיות המעשה. חיים בטח יצטנף במיטתו ויגיד שאינו זו. ג'ונתן יתלבט. יאיר יגיד שבכסף אפשר לפתור הכל, גם את פרשיית החטיפה. שיחכו עד שאבא שלו ישלם על כולם.

אבא שלו! אגרופו של זבולון נקמץ. אבא'ה המיליארדר של יאירוש המפונק שלנו! שרק מתלונן בלי סוף כמה קשה היה לו עם המיליארדים שלו! שיפסיק לנפנף באבא שלו! אני לא אתן לאבא שלו לנהל את המערכה על חיי! לא צריך שהוא ישלם עבור החיים שלי!

טוב, תירגע, ומהר. קודם כל, זהו יאיר הדמיוני, ההוא שהציע שאבא שלו ישלם את כופר הנפש עבורך, נא היזכר בעובדה זו...

חיוך נבוך פשט על פניו של זבולון. מה הוא מתווכח עם יציר כפיו-שלו-עצמו? שנית, גם אם יאיר יציע לשלם, ייתכן שהוא צודק ובאותה מידה ייתכן גם שלא. אבל אל תניח לאמוציות שלך, לכאב המנהל אותך - 'למה לי לא היה אבא שעמד לצדי כשהייתי צריך אותו' - לגרום לך להחליט החלטות לא שקולות. מה אתה, ילד קטן? שים לב כיצד האמוציות מנהלות את חייך, גם במצבים אקוטיים כמו זה בו אתה נתון!

זבולון עצר תחתיו, החוברת בידו. הוא יבוא אליהם עם ההצעות כולן. מן הסתם הם גוועים מדאגה לשלומם. ישתדל למשול בזאבים המשתוללים בתוך לבו, וינסה להיות ענייני ככל האפשר.

לדעתו זו הדרך היחידה שלהם לברוח. כי משא ומתן על כופר נפש, כמו שהוא יודע, בדרך כלל לא נגמר בטוב.

*

אוקטביה, קצה מצר דרייק, דרומית לקבוצת איי ז'ואנוויל

רוי סגר את החלון בתאו והחליט לצאת לסיור קצרצר באנייה. בפעם האחרונה שבדק, הייתה רשימת החולים של הרופא מעודכנת לגמרי. נשאר שלושה סוכנים בתפקוד מלא, ולבו אמר לו שבשעות האחרונות יותר מאחד מהם כבר הפך לנבצר.

רוי התהלך לאורך המסדרונות, דרוך, מתוח וקשוב. הוא לא חשב שמישהו יתקוף אותו. זה לא יהיה חכם. והמרעיל-הרוצח המסתובב כאן, חכם מאוד. הוא לא יתקוף כדי להיתפס. אם היה רוצה לתקוף, כבר היה חושף את עצמו לפני כן בתקיפות נוספות. הרוצח פועל לאט. בשקט. במהירות וביעילות. אין אחד, כך נדמה לרוי, שיצליח לחמוק ממנו עד שיבצע את זממו: שיתוק מלא של הנוכחים באנייה.

מתאו של לאונרדו, האיטלקי, עלה קול שקשוק מים. מישהו זמזם שם לעצמו. הסוכן הבוגד לא יהיה שוטה ויסגיר את חששותיו. רוי התרחק בכיוון התא הבא, בו ידע שיפגוש בקיירי, האמריקאי. תאיהם היו סמוכים זה לזה.

דממה.

רוי היסס לרגע. אחר נקש קלות על הדלת.

איש לא פתח.

רוי כיבד את חובת הנימוס והקיש שוב, בקול רם.

אף אחד לא השיב.

בהיסוס מה לחץ רוי על הידית.

הדלת לא הייתה נעולה.

סימן רע.

רוי נכנס אל החדר.

האיש שכב על הרצפה, נראה חסר חיים.

רוי גחן אליו, שולט לגמרי בתנועותיו על אף שלבו איבד פעימה אחת, ומישש את הדופק.

יש דופק. עדיין. רגע ארוך הביט באיש, אלפי רסיסי-מחשבות מתנפצים במוחו כגלים בפני סלע.

לקח נשימה עמוקה, ייצב את עצמו, הודף את גלי מחשבותיו. אחר סבב ויצא מן החדר.